

Günümüz iktidarının sahipleri ve onun kurucularının şu soruyu açık kalplilikle cevaplandırmaları gerekiyor.

Atatürk ve arkadaşlarının kurduğu Türkiye Cumhuriyeti'ni, ortaçağ İslam düşüncesinden tevarüs ettikleri kavramlar olan “ Daru'l- Harb olarak mı, yoksa Daru'l- İslam olarak mı görüyorlar?

Makyavelizme sığınmadan, dürüstçe cevaplandırılması gereken bir soru bu!

Ancak, siyasal İslamcıların bugüne kadarki muğlak “ dava” söylemleri- ki bu terim aslen Şii siyaset kökenlidir- ve dillerinden düşürmedikleri “ kindar- nesil” ifadesi göz önüne alınırsa, çıkan sonuç ,üzerinde doğup yaşadıkları toprakları Daru'l harb olarak addettikleridir ve İslamcılar için, memleketleri bir savaş kapısıdır. Zira dindar nesil anlayışının başka türlü izahı ne olabilir? Kindar nesil, aynı topraklarda yaşayan hangi nesle karşı, ya da hangi vatandaşa bu kindarlığını ortaya koyacaktır?

Demokrasinin olmazsa olmazı laikliğe karşı bitmez tükenmez kavga, mezhepçi siyaset, “ kanlı mı kansız mı ?” tehditleri başka türlü nasıl izah edilebilir?

Aslında, siyasal İslamcılarının, evrensel planda; çoğulculuğu dikkate alan, ne bir demokrasi, özgürlükler ve insan hakları söylemleri mevcuttur- ancak dini söylemi suiistimal ederek, sömürerek oy alabilirler- he de içinden geldikleri biat kültürü bunun dışında kalan yeni bir yola girmelerine izin verir. Belirli bir oy potansiyelini elde ettiklerinde ise yaptıkları ortadadır.

Bu doğrultuda , merhum Erbakan Hoca'nın 90'lı yıllarda söylediği “ kanlı mı olacak, kansız mı?” garabetini hatırlamakta ve biraz açmakta fayda var. Zira Erbakan Hoca'ya göre Atatürk Cumhuriyeti'nin yani “ zulm” ün suyu 90'larda ısınmıştı ve artık kendisi ve çevresindeki İslamcılarının, hamasi bir İslami söylemle, istedikleri, her şekilde suiistimal edebilecekleri yeni bir düzen, yani; İslam devrimi için ışık görünmüştü.

İşte bu mevzu bahis “ kanlı mı olacak, kansız mı?” tehdidi tam da bu noktada ortaya atıldı.

Bu söylemin açıklaması kısaca şudur;

Artık istesenez de, istemesenez de bu iş olacak; ya tatlı tatlı kabul edersiniz ya da bu işin sonu kandır!”

Hani nerede, demokrasi deyince mangalda kül bırakmayanlar?

İslamcı olduğunu iddia eden, yandaş bir kendini bilmez de, daha dün Suriye’de IŞİD’in yaptığı Alevi katliamını alenen kutlamadı mı?

Tabiki siyasal İslamcılar için mesele burada da bitmez, hayallerinde dünyayı fethetmek vardır!

Yeni Osmanlıcılık ise bu hayalin bir aracıdır.

Tarih boyunca kölesi oldukları iktidar hırsları ve fetihçi söylemlerinden dolayı, hayal dünyalarında yaşattıkları o romantik “ tarih” in nice gencin kanı pahasına yazıldığını, nice ana-babanın bin bir emekle yetiştirdiği evladının acısı pahasına yazıldığını göz ardı ederler.

İşin trajikomik tarafı “ fetih” hülyaları – kendi ülkelerinde oluşturmak istemedikleri- adalet içindir. Suriye örneğinde olduğu gibi!

Üstüne üstlük, adeta yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, bu noktada paçayı kurtarmak için derhal “ şehitlik” makamına sığınılır.

Allah muhafaza, yarın öbür gün hırsla kapılıp, bir savaş çıkaracak olsalar, İslamcılara yöneltmesi gereken iki soru var. Kendi hırsları ve fetihçi hayalleri için kılıf yapıp, ortaya sürdükleri Yeni- Osmanlılık argümanı ile Anadolu'daki gariban Mehmet amcanın, beli bükülmüş Fatma annenin kınalı kuzusunu beyhude yere cephelerde kırdırıp, sonra da şehadet makamına sığınarak kendi siyasi ve iktisadi hesaplarını meşru göstermeye çalışmak hangi vicdana sığar. Bu noktada temkinli olmak ve rasyonel hareket etmek herkesin vazifesidir. Kalın sağlıcakla!